

Legyünk hűségesek örökségéhez! – Eltemették Käfer István professzort

HAZAI – 2024. szeptember 7., szombat | 13:26

Szeptember 6-án, az újpest-kertvárosi Szent István-templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra Käfer István irodalomtörténészt, bibliográfust, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Szlovák Intézetének egykori vezetőjét, aki 89 éves korában, augusztus 5-én hunyt el.

A római katolikus temetési szertartást Erdő Péter bíboros, prímás végezte. A gyászszertartáson részt vett és a szentmisén koncelebrált Jozef Halcko, a Pozsonyi Főegyházmegye segédpüspöke.

Käfer István 1935. június 3-án született Budapesten, de gyerekkorát részben Érsekújváron töltötte. Itt ismerkedett meg a szlovák nyelv alapjaival, ugyanakkor megtapasztalta a háború utáni Csehszlovákiában uralkodó magyarellenes hangulatot is. A család később visszaköltözött Budapestre. Käfer István nem készült szlavisztikai pályára. Magyar–latin szakra jelentkezett, de a felvételi beszélgetésen polgári származása miatt elutasították. Helyette felajánlották neki, hogy megkezdheti

egyetemi tanulmányait magyar–szlovák szakon. Ebből a kényszerű döntésből indult el a magyar és szlovák tudományosságot is gazdagító pályafutása.

Első munkahelye a budapesti szlovák nemzetiségi gimnázium volt, majd a pozsonyi Comenius Egyetem bölcsészettudományi karán megpályázta és elnyerte a magyar nyelvi lektori helyet, később az Eötvös Loránd Tudományegyetem (ELTE) Egyetemi Könyvtárában és az ELTE BTK Szlovák Tanszékén dolgozott. A rendszerváltás után lehetősége nyílt önálló szlovák tanszék szervezésére az akkor alapított Pázmány Péter Katolikus Egyetemen.

Felismerte, hogy a két nép közötti feszültségek, feldolgozatlan történelmi traumák, gyakran a politika által is táplált tévhitek és előítéletek miatt a tudományos megközelítés mellett a lélektani háttérrel is törődni kell, mert sem az ádáz ellenségeskedés, sem a megalkuvás nem visz közelebb egymáshoz. Alapvető meggyőződése volt, hogy a régi korokban a szlovákság története, kultúrája, fájdalmai és sikerei szorosan összeforrtak a magyarságéval.

Erdő Péter bíboros, prímás homíliáját az alábbiakban teljes terjedelmében közöljük:

Kedves Gyászoló Testvéreim!

1. A mai szentleckében azt olvastuk: „Ha Krisztussal meghalunk, vele élni is fogunk, ha vele szenvedünk, majd vele uralkodunk”. István testvérünk élete utolsó éveiben sokat szenvedett, de hűséges maradt hitéhez és ahhoz a keresztény világnézethez, amelyet öntudatosan és szeretettel képviselt.

Az evangéliumban azt hallottuk: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog. Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre”. (Jn 11,25–26) Nem hal meg örökre? Mit jelent meghalni és örökké élni? Mikor idős elhunytat temetünk, alkalmunk van belegondolni a földi élet örökkévalóságának és a másik, igazi örökkévalóságnak a kérdésébe. Meghal és élni fog, nem hal meg örökre... Krisztus szavai az ember hivatásának és méltóságának a titkát nyilatkoztatják ki számunkra.

2. Käfer István professzor úr jelentős életművet hagyott hátra. Özvegye, két gyermeke, nyolc unokája és tizenegy dédunkája gyászolja. Tudományos életművét maradandó publikációk őrzik, melyek a kora-újkori közép-európai művelődéstörténetben alapvető jelentőségűek, a szlovák-magyar irodalmi kapcsolatok feltárásában további kutatásokat ösztönöznek. Iskolateremtő, szemléletformáló egyénisége sokak munkájában él tovább.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen a bölcsészettudományi kar kialakításában és erősítésében döntő szerepe volt. Főegyházmegyénk és Magyar Egyházunk újjáépülésében nagy értéket jelentett szellemi hozzájárulása és lelkesedése. Nem véletlen, hogy Esztergomban indította meg a *Pons Strigoniensis* sorozatot.

Valódi hídépítő volt már akkor is, amikor a Mária Valéria hidat még nem állították helyre.

Élettörténete Budapestről indult, de már gyermekkorában Érsekújvárra került. Ott élte át a háború pusztításait. Ott ismerkedett meg először a szlovák nyelvel és kultúrával is. A népek történetének és sajátos érzékenységének nagy ismerője volt. Értő módon járult hozzá a kapcsolatok építéséhez. Hűségesen és szeretettel szolgálta

a Katolikus Egyházat is. Tevékenysége hozzájárult ahhoz, hogy 2006-ban a magyar és a szlovák püspöki konferencia katolikus hitünk jegyében aláírhatta az Esztergomi Bazilika főoltárán a megbékélési nyilatkozatot, melyben szerepel a híres mondat: „Megbocsájtunk és bocsánatot kérünk”. Magyarországon az ELTE, az Országos Széchenyi könyvtár, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem és Esztergomban a Szent Adalbert Közép- és Kelet-Európa Kutatásokért Alapítvány őrzi emlékét és folytatja munkásságát.

Käfer tanár úr főegyházmegyénk tudományos folyóiratának, a *Magyar Sionnak* kezdettől aktív, meghatározó munkatársa, szerkesztőségének tagja volt. A Nagyszombatban megjelent könyvek bibliográfiája, melyet Kovács Eszterrel együtt adott ki, meghatározó jelentőségű nemcsak a magyar és a szlovák irodalomtörténet és könyvkiadás szempontjából, hanem katolikus önismeretünk számára is. Mert anélkül a katolikus szellemi háttér nélkül, amelyet a magyar királyságban a magyar, szlovák, német kultúrájú Felvidék, vagy ahogy a tanár úr helyesebben mondta, a „Felföld” jelentett, ma Katolikus Egyházunk itt, Magyarországon, de Szlovákiában és másutt is a Kárpát-medencében sokkal gyengébb, sokkal szegényebb lenne.

3. Legyünk hűségesek Käfer István professzor úr örökségéhez!

Dolgozzunk fáradhatatlanul katolikus hitünk jegyében közös értékeinkért a szomszéd népekkel, építsünk olyan hidakat, amelyek szilárdan megmaradnak bármilyen széljárás esetén!

Kérjük a Mindenhatót, bocsássa meg István testvérünk minden bűnét és jutalmazza őt az örök élettél, amelyet ősi keresztény szóval a boldogság, a világosság és a béke országának nevezünk. Amen.

Forrás: Zsuffa Tünde/Esztergom-Budapesti Főegyházmegye

Fotó: Merényi Zita

Magyar Kurír